

OVERDENKING BIJ 150 JAAR DORPSKERK TE WEZEP over PSALM 84 : 2 – 4

De Dorpskerk van Wezep 150 jaar. Houdt u van deze kerk? Kun je van een gebouw houden? De dichter van Psalm 84 wel. Hij heeft de tempel in Jeruzalem lief, hij bezingt in dit lied zijn liefde voor Gods Huis.

Algemeen wordt deze psalm gezien als een pelgrimslied. Een lied van verlangen. De dichter bevindt zich nog ver van de tempel. Hij is er mogelijk naar op weg. Onderweg zingt hij. Hij uit in lied en klank zijn verlangen. 'Hoe lieflijk zijn uw woningen', zo beschouwt hij het tempelcomplex. 'Mijn ziel verlangt'. 'Mijn ziel', dat is zijn totale persoonlijkheid. Hij bezwijkt haast van verlangen, zo hunkert hij naar 'de voorhoven van de HERE'.

Hij weet dat hij er welkom is. Is er zelfs geen plek voor mussen en zwaluwen, de minst aanzienlijke vogels, de straatjongens onder de vogels? Dan zeker voor hem, kind van het verbond.

Toch gaat het hem niet om het bouwwerk als zodanig of om de schoonheid van de tempel. De psalmist is geen beschouwer van de bijzondere architectuur. Het gaat hem om de inhoud. 'Mijn hart en mijn lichaam roepen het uit tot de levende God.' Het is hem te doen om een ontmoeting met de HERE God.

De tempel in Jeruzalem en de Dorpskerk te Wezep – dat is niet één op één hetzelfde. In de tempel waren de tekenen van de HERE aanwezig in het allerheiligste: de ark met de cherubgestalten. Daar stonden in het heilige de toonbroden en de gouden kandelaren. Sacramenten van Israël. Vooral werd er in en vóór de tempel geofferd op de altaren; "Uw altaren, HERE van de heerscharen", zingt de dichter. In Gods huis werd de Thora uitgelegd, Gods wet, en er werd gezongen en gebeden tot de HERE. Het was de tijd van de verwachting. Verlangen naar de komst van de Messias.

De Dorpskerk van Wezep is een christelijke kerk. Wij leven in de tijd van de vervulling. De Messias Jezus is gekomen en het offer van verzoening is door Hem en in Hem voorgoed volbracht. Daarom geen altaar meer. Maar wel de verkondiging, de gebeden en de liederen. Wij zijn geen tempelgangers, maar kerkgangers.

Maar in wezen gaat het ook hier en nu om God. Om de ontmoeting met Hem. Om de Boodschap van het heil dat de Vader ons in Christus schenkt. De kerk is een werkplaats van Gods heilige Geest. Die leert ons geloven en belijden. Die leert ons Christus kennen en liefhebben. Die reikt ons woorden aan van troost, bemoediging en vergeving.

En wanneer je dan jarenlang hier, in dit bedehuis, de woorden en sacramenten van Gods liefde verneemt, waar je van leeft, waar je je aan optrekt, waar je groeit in de kennis en de liefde van God, ja, dan ga je houden van deze kerk. Niet om de architectuur, want zo bijzonder is deze Dorpskerk niet. Maar om God gaven. En om de gezamenlijkheid van de gemeente, want 'kerk' is samen gemeente zijn. Hier zit je met naasten, die net als jij de HERE zoeken en belijden. Ook Psalm 84 is ooit gedicht als een persoonlijk lied van één dichter. Maar zijn individuele vers is opgenomen in de liturgie van de tempel en de synagoge, om te dienen als lied van de hele gemeenschap, van het volk. Hoe goed was het dat 150 jaar geleden dit kerkgebouw werd gesticht. Dankbaar wordt straks nog eens het Koninklijk Besluit tot deze stichting voorgelezen. Generaties hebben hier gezeten, geluisterd, gezongen en gebeden. Ook de generatie van nu mag het verwachten van de HERE GOD, horend naar de machtige belofte waarmee de psalm eindigt: 'De HERE zal genade en eer geven, Hij zal het goede niet onthouden aan wie in oprechtheid wandelen. HERE der heerscharen, welzalig de mens die op U vertrouwt.' Amen.

[Uitgesproken t.g.v. 150 jaar Dorpskerk in november 2013]